Írta: Habsburg Lotharingiai Mihály
2016. április 28. csütörtök, 19:03

A főherceg felszólalása a Cigány Tudományos és Művészeti Társaság 25. jubileumi konferenciáján:

Kedves Beer püspök, kedves Tőkés püspök, kedves házigazda, György testvérem, tisztelt résztvevők!

Szeretettel köszöntöm önöket, József Árpád fivérem nevében is, aki sajnos nem tud részt venni ezen a találkozásunkon, de szívélyes üdvözletét küldi szeretettel, a messze Portugáliából.

Nagy öröm feleségem és az én számomra is, hogy meghívtak a társaságuk 25 évvel ezelőtti alapítása alkalmából rendezett jubileumi konferenciára.

Amikor bejöttem a terembe, eszembe jutott egy kis anekdota, ami egy másik konferencián történt, ahol egy dédapámnak szóló posztumusz aranylevelet adtak át. Nagyon szép ünnepség volt, aminek a végén egy beszédet mondtam. A beszéd vége felé, hirtelen egy nagy csattanást hallottunk, majd teljes sötétség lett a teremben. Ez körülbelül 30 úgy másodpercig tartott, aztán hirtelen visszajött a világítás, és emlékszem, hogy odajött hozzám egy idősebb hölgy, háromszor átölelt, és azt mondta, hogy a szavaim ereje kiütötte a biztosítékot.

Ezt csak azért idéztem fel, mert ahogyan György testvéremnek, nekem is gyakran jutnak az eszembe anekdoták.

Ebben az évben többszörös jubileumot is ünnepelünk. 220 évvel ezelőtt 1796-ban nevezték ki ükapámat József főherceget Magyarország nádorává. 120 évvel ezelőtt 1896-ban adta ki a Magyar Tudományos Akadémia dédapámnak, József Károlynak a cigány nyelvtannal és a cigányság történelmével foglalkozó művét. És 20 évvel ezelőtt 1996-ban, került megrendezésre Alcsúton az önök nemzetközi konferenciája.

Pár nappal ezelőtt jártam a szeretett Alcsúton, amely jól tudom önök számára is fontos szerepet játszik. Megrázó volt látnom, hogy milyen szomorú állapotban van a homlokzat megmaradt

része. Ha sürgősen nem történik valami, akkor a magyar történelem egy darabja, hamarosan véglegesen elenyészik. Azt gondolom fontos fölemelni szavunkat, mielőtt túl késő lesz. Reméltem, hogy Balog Zoltán miniszter úr itt lesz a mai alkalomból, mert akkor hozzá szóltam volna, és kértem volna a segítségét. De itt van a főtanácsadó úr, és kérem, hogy tolmácsolja miniszter úrnak, ezt a kérésünket, ami nem csak a Habsburg család, de azt hiszem az egész cigányság kérése is, hogy a szeretett Alcsútot ne hanyagolják el, hanem próbáljanak valamit tenni, hogy felépüljön a hajdani kastélynak legaláb egy része. Ha ez nem is lehetséges legalább óvjuk meg azt, ami még megmaradt a homlokzatból.

A családom és önök közötti barátság, több mint 100 évre tekint vissza. Ami manapság, amikor minden olyan tiszavirág életű, óriási ritkaság, és egyben érték is. Ez a barátság minden vihart túlélt, amelyet hazánknak kellett elszenvednie, ezért is örültem annyira, amikor kedves elnök úr, kedves György testvérem, meghívó leveledben ezeket a szavakat írtad, hogy összetartunk, és hogy az idők végezetéig összetartozunk.

Ez így van, és a mi gyerekeink, és unokáink ezt már tudják, mi továbbadjuk nekik, és hogy ők is tudják; ennek a barátságnak, milyen gyökere van.

Engedjék meg, hogy még egy fontos dolgot hozzáfűzzek. Egy olyan időszakot élünk, amikor a nyugati világban a család értékének és erejének a megértése egyre inkább eltűnik. Óriási érték, hogy az önök népe számára a család és a gyermekvállalás öröme, még mindig központi kérdés, és a legfontosabb dolgok közé számít. Ez a nemzetünk számára nagy értéket és kincset jelent.

Végezetül dédapám szavait idézném - aki most biztosan letekint ránk -, e szavakat intézte az ő szeretett cigányaihoz: „Azt akarom, hogy kedves, jó és igazi cigányok legyetek, hogy boldog és gondtalan életet éljetek, hogy hozzászokjatok a munkához, akkor fog segíteni nektek a Jóisten, hogy jó életetek, szerencsétek és vagyonotok legyen. Biztos vagyok abban, hogy ti szerettek engem, és tudjátok, hogy én is szeretlek benneteket. Mindannyiótokat, mint saját gyermekimet. Ne higgyetek azoknak, akik titeket elcsábítanak, de nektek nem segítenek, mint mi. Örülök, hogy gyerekeitek iskolába járnak, ott sokat tanulnak, okosak lesznek, és nem csapják be őket a rossz emberek.”

Milyen kedvesek ezek a szavak, amelyeket ő több mint 100 évvel ezelőtt mondott!

Ezekkel a gondolatokkal kívánok most sikeres, és eredményes konferenciát. Köszönöm, hogy meghívtak, és hogy együtt lehettünk. További sok-sok szerencsét és Isten áldását!